

Adevărul creștin

CREȘTIN - dincolo
de cuvânt sau nume

Credința biblică sau
credința cu datina?

Dărnicia

Trebuie să mă botez
a doua oară?

Nevoia de sfințenie

Închisoarea
celor liberi...

Hristos - esența
verbului „a trăi“

Recunoscător și
responsabil

De ce să plângem?

Cuprins

3 Creștin - dincolo de cuvânt și nume

Sergiu Iorgulescu

4 Credința biblică sau credința cu datini?

I.B.

6 Dărnicia

Partea a II-a

Emilian Cristescu

9 Închisoarea celor liberi...

Viața privită și altfel...

Dan Mircea Popa

11 Recunoscător & Responsabil

Misiune internațională

Lucian Adam

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:

Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

13 Hristos, esența verbului a trăi

Partea I

Șerban Constantinescu

15 Ce este viața?

Teodor Popescu,

prelucrare Șerban Constantinescu

16 Trebuie să mă botez a doua oară?

Partea a III-a

Teodor Popescu

20 Nevoia de sfințenie

Cătălin Bărașcu

22 De ce să plângem?

Emanuel Vilciu

24 Atins

Colaboratori:

Ioan Botgros, Șerban Constantinescu,
Emilian Cristescu, Lucian Adam,
Emanuel Vilciu, Mircea Popa,
Cătălin Bărașcu, Ortansa Stîngă

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 3 / 2008. Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52
București
Email: ber@rdsmail.ro
www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.
Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

Creștin - dincolo de cuvânt sau nume

Creștin - dincolo de cuvânt sau nume

Am scris câteva rânduri în numărul anterior despre primul cuvânt alcătuitor al titlului acestei publicații: Adevărul Creștin. Dați-mi voie acum să mai adaug ceva la cel de-al doilea cuvânt al aceluiași titlu: **Creștin!**

În această zonă geografică în care Dumnezeu ne-a așezat, trăim într-o lume căreia până nu demult i-a plăcut să se numească creștină. Observăm acum fără prea mare dificultate că, în aceeași lume cu pretenții de civilizație și progres, cuvântul creștin este tocit și nerelevant, poate chiar mai mult decât cuvântul adevăr, despre care am scris deja. Mai mult, această lume „creștină”, încercând să-și extindă sfera de influență prin „exportul de civilizație” în zone geografice cu religii străine de Triunicul Dumnezeu al Bibliei, i-a determinat pe locuitorii băștinași să asocieze cuvântul creștin cu imoralitatea caracterului și comportamentului celor care purtau acest nume, veniți „să-i civilizeze” și „să-i creștineze”.

Dar ce spune Biblia despre acest cuvânt, despre acest nume?

Găsim în Sfânta Scriptură, în cartea Faptele Apostolilor 11:19-26, o primă relatare a împrejurărilor în care ucenicii, urmașii Domnului Isus, au primit acest nume.

În urma prigoanei declanșate odată cu lapidarea diaconului Ștefan, ucenicii Domnului, care alcătuiău prima adunare – ecklesia – de la Ierusalim, s-au împrăștiat ajungând până în Antiohia. Aici s-a format o adunare locală, la început formată probabil doar din iudei convertiți. Însă atunci când unii ucenici au avut prin Duhul Sfânt îndrăzneala să vestească Evanghelia și neevreilor, „un mare număr de oameni au crezut și s-au întors la Domnul”.

Adunarea din Antiohia a crescut numeric, dar avea nevoie urgentă și de o creștere calitativă, de zidirea, consolidarea și maturizarea noilor convertiți. Pentru această nevoie Dumnezeu îi va folosi pe Barnaba de la Ierusalim și pe Saul

din Tars, acesta din urmă cunoscut foarte curând sub numele de Pavel, apostolul special ales de El pentru mântuirea neamurilor.

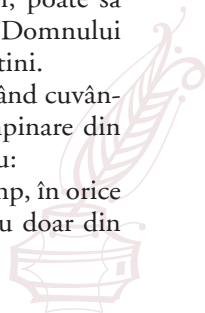
Cei doi au participat cu regularitate la adunările bisericii din Antiohia unde au lucrat un an întreg, învățându-i pe oameni Calea pe urmele pașilor Împăratului - Hristos Domnul. Astfel oamenii au văzut lămurit diferența dintre ei și ucenicii Lui și le-au dat Numele Lui, christianus – creștini, urmașii Lui, urmași ai lui Hristos.

Mai târziu, când acest nume a căpătat notorietate, îl vom auzi pe apostolul Pavel la Cezarea vestindu-i Evanghelia lui Agripa, în prezenta guvernatorului Festus. În fața cuvintelor pline de adevăr și de putere, Agripa înțelege că nu este cale de mijloc: ori acceptă transformarea, nașterea din nou, și devine creștin, ori își continuă drumul pe calea cea veche, gândind că mai are timp să analizeze și să decidă. Exprimându-și rezerva cu privire la acceptarea imediată a unei asemenea transformări, el va spune: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!” Abil, încercând poate să nu exprime un refuz direct, el pare să sugereze: „Poate mai târziu!” Dar va mai exista un „mai târziu” pentru Agripa? Cartea Sfântă sau istoria bisericii nu ne încurajează să credem că a mai existat o a doua oportunitate pentru el.

Iată de ce adevărul care vine de la Dumnezeu, adevărul Evangheliei, despre care vrem să scriem în continuare în această revistă - așa cum precizam și în numărul anterior, este Adevărul Creștin, care, atunci când îl primim, poate să ne transforme în autentici urmași ai Domnului Isus Hristos, sau mai pe scurt în creștini.

Deplin convins, repetând și completând cuvântul de încheiere al mesajului de întâmpinare din numărul anterior, vă îndemn din nou:

Cumpărați cu orice prilej, în orice timp, în orice loc, cu orice preț și, bineînțeles, nu doar din această revistă, Adevărul Creștin!

Credința biblică sau credința cu datini?

„Drept răspuns, El le-a zis: «Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre?» (Ev. Matei 15.3)

Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos, a venit din cer în lumea noastră vremelnică, la poporul pe care Dumnezeu l-a ales potrivit cu planurile voii Sale - poporul evreu.

Este însemnat lucru să observăm că, în acea vreme, acest popor trăia o viață religioasă deosebit de activă.

Religia evreilor era întemeiată pe Legea lui Dumnezeu pe care o dăduse prin Moise.

De-a lungul vremii, poporul evreu s-a abătut mult de la Legea lui Dumnezeu, căzând în închinarea la idoli.

Pedeapsa pentru abaterea de la Lege a fost în principal trimiterea în robia babiloniană.

După 70 de ani de robie, sub mâna lui Dumnezeu, poporul evreu este readus în țara făgăduinței, reconstruiește Templul lui Dumnezeu la Ierusalim și începe să-I slujească lui Dumnezeu, eliberat în sfârșit de închinarea la idoli. Pedeapsa dată de Dumnezeu pentru neascultare a avut urmări foarte bune, cel puțin prin înlăturarea acestei închinări la idoli.

Însă Domnul Isus Hristos, venit ca Dumnezeu întrupat, a descoperit la poporul lui Dumnezeu o altă abatere, la fel de periculoasă ca idolatria, și anume datina religioasă, cu mulțimea de obiceiuri, care ajunsese până acolo încât desființase Cuvântul lui Dumnezeu, după cum spune Domnul Isus: „...Ați desființat astfel Cuvântul lui Dumnezeu, în folosul datinei

voastre“ (Ev. Matei 15.6)

Din această descoperire dumnezeiască înțelegem că, pe măsura trecerii timpului, datina sau tradiția care se dezvoltă fără posibilitatea de a fi controlată, îi adusese pe oamenii religioși în situația de a da la o parte Cuvântul lui Dumnezeu de dragul respectării tradiției.

Asadar, a dispărut un dușman al Cuvântului lui Dumnezeu – idolatria - și a apărut un altul - tradiția.

De la darea Legii prin Moise și până la venirea Domnului Isus au trecut 1500 de ani.

Iată cum, într-o perioadă de 1500 de ani, s-a format o tradiție așa de puternică încât a reușit să desființeze Cuvântul lui Dumnezeu.

De la venirea pe pământ a Domnului Isus și până astăzi au trecut peste 2000 de ani. Aceasta înseamnă că în creștinism s-a dezvoltat o tradiție așa de puternică încât s-a înlocuit Cuvântul prin datini.

De ce oare nu se împacă tradiția cu Cuvântul lui Dumnezeu (Biblia)?

Răspunsul ar fi simplu: în vreme ce Cuvântul lui Dumnezeu este inspirat de Duhul Sfânt, care este a treia persoană dumnezeiască, tradiția este făcută de oameni; ceea ce face Dumnezeu este adevărat și desăvârșit, iar ceea ce face omul este atins de greșală sau rătăcire.

Privind cu atenție fenomenul religios, se pot descoperi situații nefericite reale când idolatria, în formele ei specifice (icoane, statui etc.), își dă mâna cu tradiția, mărindu-se mult efectul de nesocotire a Cuvântului lui Dumnezeu, singurul adevărat.

Amestecul credinței cu tradiția nu duce niciodată la mântuirea sufletelor oamenilor și nici la eliberarea lor din robia păcatului.

În Biblie scrie că „puțin aluat face să dospească toată plămădeala“. (Galateni 5.9)

Aceasta înseamnă că unica și adevărata credință în Domnul Isus, amestecată cu tradiția, compromite toată lucrarea de mântuire dorită de Dumnezeu.

Duhul Sfânt care a inspirat întreaga Biblie spune în 1Cor.4.6 „să învățați să nu treceți peste ce este scris“.

Când se trece peste ce este scris în Biblie se ajunge fie la tradiție, fie la fel de fel de învățături omenesti.

Pentru un om care Îl caută sincer pe Dumnezeu este folositor, ba chiar esențial, să iasă din hățușul datinilor și al învățăturilor de tot felul și să vină la izvorul curat al Cuvântului lui Dumnezeu - Biblia, la care nu este nimic de adăugat sau de scăzut (Apoc. 22.18,19).

Făcând pasul acesta poți înțelege și crede că:

1. Domnul Isus Hristos a venit în lume să mântuiască ce era pierdut (Matei 18.11).

2. În fapt, toți oamenii sunt păcătoși, adică pierduți (Rom.3.12).

3. Venit din cer, Domnul Isus spune fiecărui om ce are de făcut: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.“

4. Practicarea religiei sau credinței având la bază tradiția îl face pe om să nu asculte prima parte a poruncii: „pocăiți-vă“

5. Neîmplinirea acestei porunci îl aduce pe om în cel mai mare pericol, după cum este scris: „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel“ (Ev. Luca 13.3)

6. Credința neînsoțită de pocăință este zadarnică.

7. Pocăința cuprinde schimbarea felului de a gândi, părerea de rău pentru păcatele făcute (gânduri rele, vorbe rele, fapte rele) și mărturisirea lor lui Dumnezeu.

8. Omului care se smerește cu pocăință Biblia îi aduce vestea bună:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul său fiu pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viața veșnică.“ (Ev.Ioan 3.16)

9. Aceste cuvinte cuprind taina iertării păcatelor prin Har, PRIN CREDINȚA ÎN Domnul Isus Hristos.

10. El, Domnul Isus Hristos, a murit pentru păcate și a înviat ca semn al primirii jertfei sale de către Dumnezeu Tatăl.

„Oricine crede în El capătă prin Numele Lui iertarea păcatelor.“ (Fapte 10.43.)

CONCLUZII.

Mulți oameni se laudă cu credința lor. Credincioșii adevărați mărturisesc faptul că au un Mântuitor personal, pe Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos.

Deosebirea este mare; omul care își iubește sufletul trebuie să treacă de la o credință oarecare la primirea unui Mântuitor personal - Domnul Isus Hristos:

„Este o singură credință, un singur Domn, un singur botez“ (Ef.4.5)

Aceasta credință unică, alături de mărturisirea siguranței iertării păcatelor:

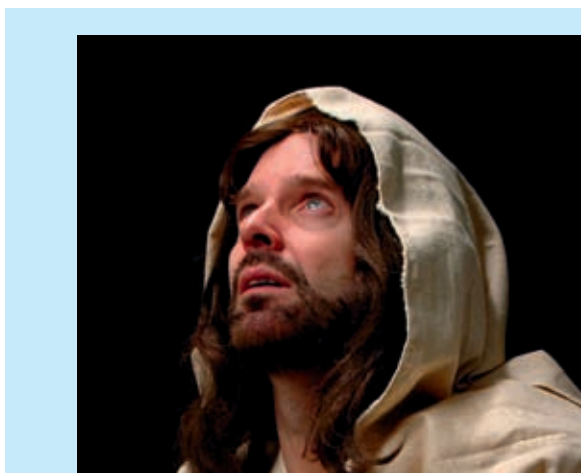
„În El avem răscumpararea, prin sângele Lui iertarea păcatelor“ (Ef.1.7) aduce și dovada practică de viață creștină, prin eliberarea de sub puterea păcatului:

„Veti cunoaște Adevărul și Adevărul vă va face slobozi“ (Ev. Ioan 8.32)

Fie ca Dumnezeu să-l ajute pe cititorul acestor rânduri să capete înțelepciune și pricepere până acolo încât să poată spune la sfârșitul călătoriei pe pământ ceea ce a spus martirul credincios Ștefan:

„DOAMNE ISUSE, PRIMEȘTE DUHUL MEU!“ (Fapte 7.59)

I.B.

Dărnicia

Continuare din numărul trecut

Proverbe 11:24 – „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat“

Sunt atâtea texte în Cuvântul lui Dumnezeu care vorbesc despre dărnicie încât aproape nu știu cu care să încep. Cu toate acestea am să încep cu Matei 22:21, unde Mântuitorul spune: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. Mântuitorul răspunde fariseilor cu franchețea și înțelepciunea Sa dumnezeiască, că datoriile lor sunt către Dumnezeu, dar și către Cezar. Cezarul înfățișează autoritatea pământească căreia trebuie să i te supui, iar Dumnezeu este autoritatea supremă față de care nu ne putem substitui și în fața Căruia avem datorii, pentru că tot ceea ce suntem și tot ceea ce avem sunt numai de la El.

În Psalmul 65:9 se spune: „Tu cercetezi pământul și-i dai belșug”. Dacă n-ar face Dumnezeu lucrul acesta, noi toți am muri de foame. Împăratul David subliniază acest lucru la 1 Cronici 29:14 „*Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem*”, iar la 1 Corinteni 4:7 apostolul Pavel zice: „...*ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?*”

Acum se naște întrebarea: Cum putem face ca ceea ce dorim să-I dăm lui Dumnezeu să ajungă la El? Aducem în atenția dumneavoastră două texte din cartea Proverbe, unde la 14:31 scrie: „*Cine asuprește pe sărac, batjocorește pe Ziditorul său, dar cine are milă de cel lipsit, cinstește pe Ziditorul său*”; iar la 19:17 „*Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea.*”

În legătură cu aceasta, Mântuitorul în Matei 25:40 ne spune: „Drept răspuns, Împăratul le va zice: Adevărat vă spun că oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” Toate micile noastre gesturi sunt contabilizate de Dumnezeu și apoi ele sunt răsplătite. Iubite cititor, aș vrea acum să ne gândim împreună la acest Dumnezeu atât de măreț și atât de atent față de creatura Sa. El pentru mine și pentru tine a dat tot ce a avut mai scump în cerul Său, L-a dat pe singurul Său Fiu, ca să plătească datoria noastră înaintea Lui. Vreau să te-ntreb: Ai cunoscut tu darul lui Dumnezeu, I-ai mulțumit lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare? Dacă așa stau lucrurile, atunci sunt sigur că te simți îndatorat față de El. Dărnicia ta și-a mea va fi testul dragostei noastre față de El în semn de recunoștință. Dărnicia nu va mai fi ceva impus, cum era zeciuiala în Vechiul Testament, ci va fi o revărsare a dragostei mele față de Dumnezeu, făcută cu generozitate și cu mare bucurie. Un exemplu de frați care au făcut lucrul acesta îl avem în 2 Corinteni 8, când apostolul Pavel îi dă ca exemplu celor din Corint pe cei din Macedonia care, în mijlocul multelor neazuri și al unei sărăcii lucii, au dat peste puterile lor și, foarte important, cu o bucurie peste măsură de mare. Găsim aici că sărăcia lor lucie a dat naștere unui belșug de dărnicie. Te-ai gândit vreodată

la aceasta? Aș vrea ca, pe baza Scripturii, să înțelegem acest lucru, adică, în primul rând, ce înseamnă sărăcie lucie și apoi, în urma credinței și a dragostei față de Dumnezeu, rezultatul dărniciiei.

1. Ilie la pârâul Cherit 1 Împărați 17:1-7 Avea el de mâncare pentru a doua zi? Nu. În fiecare zi atârna de porunca lui Dumnezeu dată unor poștași – corbi, care poate niciodată nu s-ar fi săturat cu mâncarea pe care trebuiau s-o aducă dimineața și seara lui Ilie. În concluzie Ilie acolo era sărac lipit pământului, dar era îmbogățit și susținut în fiecare zi de mâna lui Dumnezeu.

2. 1 Împărați 17:7-16 Văduva din Sarepta Sidonului era în fața ultimei mese a ei și a copilului ei. I-a dat aceasta masă lui Dumnezeu, nu 10 % cum era după lege, ci toată, și, apoi, minune, făina și uleiul din vase nu s-au mai terminat până când a dat Dumnezeu ploaie în Israel. Minunea mare este că împăratul și slujitorii lui în vremea aceea își făceau probleme cu privire la hrana lor și a animalelor lor, iar văduva aceasta era liniștită și în siguranță că se afla sub autoritatea lui Dumnezeu.

3. 2 Împărați 4:1-7 Soția fiului unui prooroc, rămasă văduvă, trebuia să-și dea robi cei doi fii ai ei în schimbul datoriei pe care soțul o avusese și care murise. Era într-o sărăcie cu adevărat lucie și Dumnezeu, prin proorocul Elisei, îi vine în ajutor prin singurul lucru pe care-l mai avea în casă – un vas de untdelemn. Dumnezeu i-a spus să facă rost de vase multe de la vecinii ei și să toarne din untdelemnul acela în ele, ca apoi să vândă și să-și plătească datoria și cu restul să trăiască împreună cu fiii ei. Esențial în această situație este că atâta timp cât a trăit soțul ei, în care a avut încredere, nu s-a putut descurca, iar după moartea lui, în compania lui Dumnezeu a fost binecuvântată peste măsură de Tatăl orfanilor și apărătorul văduvelor.

4. Ioan 6:1-15 Este una din înmulțirile de pâine despre care vorbesc și ceilalți evangheliști. Aici vedem cum ucenicii, care nu aveau nimic de mâncat nici pentru ei, pun cinci pâini și doi peștișori ai unui băiețel în

mâna Mântuitorului; din acestea nu se satură numai 14 persoane, ci aproape 5000 de oameni.

5. Matei 15:29-39 vorbește, ca și Marcu, de o a doua înmulțire a pâinilor, tot într-o situație de sărăcie lucie. În fața a aproape 10.000 de oameni stateau șapte pâini și câțiva peștișori dar, în mâna Mântuitorului, aceștia îi satură pe toți.

Am văzut așadar ce înseamnă sărăcie lucie în diverse situații din Cuvântul lui Dumnezeu și, fără să ne străduim prea mult, am putut vedea ce înseamnă să te încrezi în El și ce izvor de bogăție și binecuvântare rezultă din această încredere.

Ești gata iubite frate și soră să-L pui la încercare pe Dumnezeu? Ți este cumva frică? Să știi că El îți cere acest lucru prin proorocul Maleahi 3:10 „...puneți-Mă la încercare zice Domnul oștirilor și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazarile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” Așadar pentru că Îi ești dator, fă un act al credinței și adu la casa visteriei ce-ai hotărât

în inima ta, după câștigul tău, „ca să fie hrană în casa mea...zice Domnul oștirilor“, „și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har,

pentru ca având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună.” – 2 Corinteni 9:8.

Aș vrea să lămurim un lucru în ceea ce privește hrana de la casa Domnului. În Vechiul Testament erau preoții și leviții care făceau permanent slujbe pentru popor înaintea lui Dumnezeu și pentru aceasta a fost dată legea zeciuiei, despre care s-a vorbit în numărul trecut al revistei. Acum, potrivit cu Noul Testament, înțelegem câteva aspecte:

- că prin ceea ce se strângea pe vremea apostolilor, aveau să fie ajutați de pildă frații din Ierusalim care erau prizoniți și alungați din casele lor; cu alte cuvinte, cei care erau în nevoi foarte mari.

- Scriptura ne mai spune în Deuteronom 25:4, 1 Corinteni 9:9, 1 Timotei 5:18 „să nu legi gura bouului când treieră”, căutând prin aceasta să menționeze că cei ce lucrează pentru Evanghelie trebuie să trăiască din ea. „Tot așa Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie” (Matei 10:9-10, Luca 10:7, 1 Corinteni 9:14). În acest caz putem vorbi de frați care s-au dedicat în întregime vestirii Evangheliei, de frați misionari interni și externi.

- în ceea ce privește vestirea Evangheliei, mai sunt încă multe nevoi: cheltuieli pentru literatura creștină, cheltuieli de drum și multe altele.

- sunt cămine de bătrâni și de copii, avem văduve și orfani care trebuie să intre sub grija și atenta preocupare a Bisericii lui Dumnezeu.

În încheiere, vreau să aduc în atenție versetul din 2 Corinteni 9:6 „să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera, iar cine seamănă mult, mult va secera”.

Suntem în măsură să alegem cât vrem să secerăm.

Dumnezeu să ne învețe aceasta!

Iar ca încurajare, vreau să pun în atenția tuturor versetele 13 și 14 din același capitol: „așa că, dovada dată de voi prin ajutorul acesta îi face să-L slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care o mărturișiți față de Evanghelia lui Christos...și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu.”

ÎNCHISOAREA

celor liberi...

„... veți cunoaște Adevărul și Adevărul vă va face liberi.“ (Ioan 8:32)

Desigur că fraza de mai sus ți-e cunoscută. A fost rostită pentru prima dată de Domnul Isus. O găsești în Evanghelia după Ioan. O regăsești de asemenea citată și de alți autori. Cred că este și una din frazele preferate ale tale, pe care o aduci ca argument în afirmarea libertății tale în Hristos. Însă, de cele mai multe ori, trebuie să recunoști că este doar o afirmație a Mântuitorului, însă nu este de fapt o realitate, o stare de fapt a vieții tale pentru că tu nu ești în realitate și în orice timp liber, pentru că Frica este închisoarea ta, închisoare în care singura ta grijă este doar supraviețuirea...

Trebuie să recunoști că trăim vremuri în care pe toate canalele ți se inoculează frica.

Ți-e frică de război, frică de foamete, frică de terorism, frică de violență...

Ți-e frică de ce poate aduce ziua de mâine, dar ți-e frică și de consecințele deciziilor luate ieri...

Ți-e frică pentru viitorul copiilor tăi, dar ți-e frică și pentru viitorul părinților și (poate) al bunicilor tăi...

Ți-e frică să pleci, dar ți-e frică și că nu te vei mai întoarce atunci când ești plecat...

Ți-e frică de boli, ți-e frică de suferință, ți-e frică de bătrânețe...

Ți-e frică de schimbare, ți-e frică de trădare, ți-e frică de singurătate...

Ți-e frică să nu fi înfrânt, ți-e frică să nu fi umilit, ți-e frică să nu eșuezi profesional...

Și, puțin câte puțin, Frica a devenit un mod de viață obișnuit al tău, pentru că așa ai ales tu să fie.

Și mai tot ce faci, faci din frică. Și nici nu-ți

dai seama de acest lucru. Ai libertatea să mă contrazici, dar ai și opțiunea de a te gândi că de cele mai multe ori frica este o problemă ce ține de alegerea ta. Nimeni altcineva nu alege pentru tine. Nouă, oamenilor, ne-a fost dat acest mare dar - de a alege. Dar este și un paradox: avem libertatea de a alege și totuși folosim această libertate pentru a ne întemnița.

Frica apare la toate vârstele, la toate clasele sociale, în toate colțurile lumii, așa încât poți găsi o scuză pentru fricile tale, dar asta nu înseamnă că trebuie să faci parte din viața unui fiu de Dumnezeu, așa cum Îi place Tatălui să te privească.

În Scriptură, multe pasaje fac referire la frică. Am să mă opresc doar asupra unuia dintre ele și aș dori să te ajut să îți aduci aminte de lucruri pe care le cunoști, dar pe care le-ai uitat. Episodul respectiv îl găsești în capitolul 13 al cărții Numeri. Pe scurt, este vorba despre trimiterea în Canaan a 12

oameni din poporul evreu, de curând ieșit din Egipt, pentru a aduce informații despre țara promisă de Dumnezeu lui Israel. Toți cei 12 au văzut aceeași țară, aceeași realitate, dar percepția lor asupra acestora a fost diferită. Atât de diferită încât, față de locuitorii țării promise, zece dintre ei se vedeau „ca niște lăcuste“ (Num 13:33), adică victime sigure. Și asta, din cauza fricii venite din convingerile și credințele lor anterioare. Și, la rândul ei, frica le-a influențat convingerile și credințele ulterioare.

Gândește-te la consecința pe care frica lor a avut-o asupra întregului popor evreu: „toată adunarea a ridicat glasul și a început să țipe“ (Numeri 14:1). Frica i-a paralizat și nu au mai putut vedea nimic altceva decât un viitor sumbru, de viitori sclavi, nicidecum de moștenitori ai unei țări promise. Și au urmat apoi nemulțumiri, îngrijorări, cărtiri. Și, în final, 40 de ani de pribegie prin pustie. Și când te gândești că totul a plecat de la faptul că 10 oameni, din cauza fricii, s-au văzut „ca niște lăcuste“ ...

Gândește-te la riscul asimilării fricii altora în sistemul propriu de gândire. Ai văzut consecințele acestui lucru în pasajul citit mai sus, când un popor întreg a preluat în gândirea lui individuală și colectivă frica celor zece și, făcând acest lucru, au devenit victime. Propriile lor victime. Ca și cei din vechime, tu ești propria ta victimă, victima propriei tale gândiri. Crezi că ești victima altora, a împrejurărilor sau (poate) a răutății celor din jur. De bună voie și nesilit de nimeni însă iei frica altora și o aduci în gândirea, simțirea și viața ta. Îți plănuiești singur frica, temerile și îngrijorările.

Gândește-te că Frica te paralizează și îți impune limite și limitări inutile. Cei din vechime s-au limitat să vadă doar o singură soluție la situația prezentată de cei zece - aceea de a deveni din nou (ca în Egipt) victime sigure. Frica te face să vezi o singură soluție în fața unei amenințări sau a unei situații neprevăzute și, de obicei, acea soluție îți este cea mai nefavorabilă ție. Frica te ține legat în închisoarea ei cu lanțurile tiparelor tale de gândire, simțire și acțiune ce ți-au

intrat în obișnuință de-a lungul timpului. Și uiți că Domnul Isus a venit tocmai să spargă aceste tipare, să rupă aceste lanțuri și să te facă liber. Și uiți că orice problemă are o infinitate de soluții, iar Dumnezeu este un Dumnezeu al infinitelor rezolvări ale problemelor tale.

Frica îți vorbește despre credința ta - despre marea ta credință într-un dumnezeu mic, al unei singure soluții și despre mica ta credință în Dumnezeul cel mare, al infinitelor posibilități .

Frica îți arată că nu orice gând l-ai făcut „rob ascultării de Hristos“ (2 Cor 10:5), pentru că niciodată supunerea gândurilor tale lui Hristos nu aduce cu ea frica.

Problema Fricii este o problemă de uitare și de aducere aminte...

Când ți-e frică de viitor uiți că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu“ (Rom 8:28).

Când ți-e frică de neputința uiți că... „poți totul în Hristos care te întărește“ (Fil 4:13) și că „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită“ (2 Cor 12:9).

Când ți-e frică de oameni, uiți că „frica de oameni este o cursă“ (Prov 29:25) și că atunci „când este El la dreapta ta, nu te vei clătina“ (Ps 16:8)...

Și te las în continuare să îți amintești singur toate promisiunile pe care le are Dumnezeu pentru tine...

Adu-ți aminte de tot ce ți-a spus și de tot ce a făcut Dumnezeu de-a lungul timpului pentru tine și îți vei da seama că a sosit timpul să-ți amintești că frica nu are ce să caute în mintea și inima ta și că ai fost făcut să fii liber!

Renunță la gândirea de „lăcustă“ fugărită și nu te mai mulțumi cu supraviețuirea, ci caută viețuirea din belșug!

Începe să trăiești cu adevărat cerul de aici, de pe Pământ!

Ieși din închisoarea Fricii!

Fii liber, gândește liber și trăiește liber alături de Hristos și pentru El !

Recunoscător și Responsabil

„Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?”

1 Corinteni 4:7

Te-ai născut în România. Ce șansă! Ce har! Dar dacă lucrurile ar fi stat altfel? Dacă te nașteai într-o altă țară, unde Evanghelia încă n-a ajuns, sau cei ce vor să o primească sau să o vestească sunt persecutați?

Dacă astăzi ești un copil al lui Dumnezeu este și datorită faptului că ai avut șansa să te naști într-o țară cu o cultură creștină și, poate, chiar mai mult, să te naști într-o familie de oameni temători de Dumnezeu. Mulți dintre noi s-au născut și au crescut cu Biblia pe masă, având parte de învățatură creștină încă de la școala Duminicală.

Chiar dacă unii dintre cei mai în vârstă au trăit într-o vreme când, oficial, era tăgăduită existența lui Dumnezeu, totuși Numele Lui și al Domnului Isus erau des auzite, fie în obiceiurile religioase ale poporului, fie cu ocazia sărbătorilor tradiționale. Într-un fel sau altul, fiecare a avut șansa să audă despre jertfa de la Golgota, despre Învierea Domnului etc., chiar dacă înțelegerea acestor lucruri lipsea sau era redusă.

La școală sau la serviciu, fiecare trebuie să fi avut un coleg care să-L mărturisească pe Cristos și astfel să aibă încă o ocazie să înțeleagă dragostea Lui. Practic, trăind într-o cultură creștină, chiar și în mijlocul necurăției spirituale din zilele noastre, găsești anumite repere care să te îndrepte către Cristos.

Mai sunt printre noi frați care străbat satele și comunele țării pentru a vesti Evanghelia, deci mai există o șansă pentru cei pierduți; sunt alții care de ani buni au renunțat la un confort vremelnic și s-au mutat în „zone aride”, zone unde nevoia de propovăduire a Cuvântului era mare. Când și când unele biserici locale organizează

evangelizări speciale, fie în localul propriu, fie în locuri publice, pe stadioane sau în săli publice. Toate acestea sunt noi oportunități de a-L face cunoscut pe Domnul Isus sufletelor pierdute.

Să nu fiu înțeles greșit. A te naște în România nu înseamnă că automat ai devenit creștin, în ciuda binecuvântărilor de care am amintit mai sus. Nu înseamnă nici faptul că la noi în țară nu există încă o mulțime de oameni care n-au nici un habar de mântuire într-o relație personală cu Domnul, nici faptul că sunt mulți care măcar că-și zic creștini nu trăiesc o viață de creștin. Însă, pentru orice român, Biblia este accesibilă, acum chiar în mai multe versiuni de traducere; sunt televiziuni și posturi de radio creștine care emit mesaje biblice zilnic; sunt sute, poate mii de case de rugăciune unde creștinii autentici au părtășie pe marginea Cuvântului, sunt atâtea și atâtea posibilități ca, dacă cineva este însetat după Adevăr, să-l poată afla.

Dar, dacă te-ai fi născut în Orientul Mijlociu sau într-o altă zonă geografică, într-o țară islamică? Astăzi aveai toate șansele să fii un fanatic musulman sau, cine știe, poate chiar unul din miile de teroriști. Încă de mic ai fi fost obligat să înveți părți întregi din Coran, erai crescut într-o mentalitate în care creștinii și evreii ți-ar fi fost prezentați drept cei mai mari dușmani ai „dreptei credințe”.

Numele Domnului Isus ți-ar fi fost complet necunoscut sau, poate, în cel mai bun caz ai fi aflat că este un simplu profet al lui Allah, dar care nu se poate compara cu „profetul cel mare” - Mahomed.

Într-o astfel de cultură, ce șanse crezi că ai fi avut să poți auzi Adevărul care să te poată elibera? Să presupunem că cineva totuși s-ar fi gândit la situația ta și a milioanei de suflete pierdute aflate în aceeași situație ca și tine. Poate un misionar îndrăzneț s-ar fi gândit la soarta ta veșnică.

Dar cum ar fi ajuns la tine când majoritatea granițelor țărilor islamice sunt închise misiunilor creștini sau introducerii oricărui fel de material creștin?

Dar dacă te nașteai în mistica Indiei, în lumea hindusă? Ai fi fost familiarizat încă de mic cu milioanele de zeiță și cu modalitatea de a le sluji. Toată viața ți-ai fi petrecut-o între alergarea după îmbunarea zeilor și posibilitatea de a-ți schimba condiția la o viitoare reîncarnare. Dacă te-ai mai fi născut și într-o castă inferioară, ai fi fost pierdut din toate punctele de vedere. Fără nicio speranță.

Ca fată, poate n-ai fi apucat nici măcar vârsta tinereții, fiind omorâtă de cei din familie din motive religioase sau economice. Într-o astfel

de lume, cum ai fi fost în stare să afli Adevărul și, mai important, cine să ți-l spună?

Ce șanse crezi că ai fi avut ca, dacă din întâmplare ai fi auzit totuși de Isus, să crezi în El ca unic Domn și Mântuitor? Aproape sigur L-ai fi adăugat și pe El la lunga listă de zeiță, sperând că poate așa vei atinge mai repede starea de absolut a sufletului.

Înțelegi ce imensă este diferența dintre tine și unul dintre cei amintiți? Înțelegi ce șansă ai avut, ce binecuvântări care te-au ajutat să-L cunoști pe Dumnezeu?

Dar dacă veneai pe lume undeva în întunecata Africă? Dacă părinții tăi ar fi fost niște închinători la spirite, ce ar fi ascultat „orbește“ de vrăciul crud și înspăimântător din satul lor?

Probabil, dacă reușai să supraviețuiești condițiilor precare de viață, și mai ales practicilor animiste, ai fi trăit toată viața cu frica de spirite, înrobite de puterea demonică a celui rău.

Sărăcia extremă te-ar fi izolat de lumea civilizată și astfel posibilitatea de a intra în contact cu un creștin care să ți-L prezinte pe Cristos ar fi fost foarte mică. Lipsa de educație ți-ar fi luat și șansa de a afla Adevărul de pe paginile Bibliei, aceasta doar dacă ar fi fost tradusă și în dialectul pe care l-ai fi vorbit.

A propos, ați auzit pe cineva care dorește să se mute în Africa? Toți visează la SUA, Occident sau oriunde în așa-zisa lume civilizată. La tine, în Africa, cine ar fi venit?

Ce să mai zic dacă erai unul din locuitorii insulelor din Pacific, sau un nativ dintr-un trib izolat din America de Sud, sau unul dintre cei peste un miliard de suflete care n-au intrat în contact cu Evanghelia, sau dacă făceai parte din grupul celor câteva sute de milioane de oameni care nu au încă tradusă Biblia pe înțelesul lor?

Aș putea continua să merg mai departe pe această linie, dar scopul urmărit în ceea ce am scris până aici este acela de a conștientiza în mintea fiecăruia responsabilitatea de a se implica, într-un mod sau altul, în salvarea atâtor suflete pierdute de pe întreaga față a pământului, mai ales că aceasta a fost și ultima însărcinare pe care Domnul Isus Cristos a dat-o Bisericii.

Avem nenumărate motive să-I fim mulțumitori și recunoscători lui Dumnezeu pentru belșugul de binecuvântări de care am beneficiat până acum. Așa cum am arătat mai sus, puteam să fim departe de toate aceste lucruri, fără să-L cunoaștem pe El, fără pace, fără speranță.

Iar dacă nu am făcut-o până acum, e timpul să ne plecăm cu smerenie înaintea Lui și să-I cerem să ne arate care este partea noastră în lucrarea de misiune internațională.

Dacă ești un copil al Domnului nu fi indiferent față de cel care piere, care poate n-a avut ce ai avut tu.

Poate că trebuie să faci un efort, poate trebuie să jertfești ceva sau să te jertfești cumva pentru ca și alții să audă Vestea Bună.

Și, nu uita: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult!“

Hristos

esența verbului „a trăi“

- partea I -

„Căci pentru mine, a trăi este Cristos și a muri este un câștig“ (Filipeni 1:21).

Aceste cuvinte se găsesc în scrisoarea adresată de apostolul Pavel credincioșilor din Filipi, scrisă, probabil, în anul 59 d. Cr., când era înțemnițat pentru credința și credincioșia lui în Domnul Isus Cristos.

Epistola către Filipeni este numită de multi interpreți ai Scripturilor „epistola bucuriei“ sau „epistola experienței creștine“. Să scrii o epistolă a bucuriei creștine care străbate mileniiile când ești în închisoare este un lucru neobișnuit; totuși, pentru un creștin, să treacă cu bucurie prin dificultățile vieții de pe pământ este un lucru normal. De ce? Pentru cei ce-L au pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor și Domn al lor, Isus este izvorul bucuriei: o bucurie care nu depinde nici de oameni, nici de circumstanțe și care este caracterizată la 1 Petru 1:8 ca fiind „negrăită și strălucită“.

„Pentru mine, a trăi este Cristos“, exprimă un adevăr esențial al vieții creștine, și anume acela că miezul sau conținutul vieții creștine este Persoana și lucrarea Domnului Isus Cristos.

Există păreri false despre viața creștină, despre viața de credință: viața creștină nu este o sumă de reguli, de practici sau de ceremonii

religioase, ci viața creștină însemnează o experiență personală cu Domnul Isus Cristos.

Domnul Isus Cristos este originatorul vieții. La Ioan 1:4 se spune: „În El era viața și viața era lumina oamenilor“, iar la Coloseni 1:16 se spune că „prin El (Cristos) au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ.“

Viața aceasta, să-i zicem fizică, sub formele ei variate în care se manifestă în natură, este de neconceput fără Creatorul, fără Dătătorul vieții. Este o frumoasă poezie creștină scrisă de sensibilul poet Costache Ioanid și căreia fratele Niculiță Moldoveanu, psalmistul României, i-a dedicat o melodie impresionantă. Poezia este intitulată „Ce-ar fi făptura-mi fără Tine?“ Iată câteva versuri din această poezie-cântec:

*Ce-ar fi făptura-mi fără Tine,
Mântuitorul meu slăvit,
Ce-aș fi de n-ai fi Tu în mine,
Cu harul Tău nemărginit?
Aș fi un bulgăre de ghiață,
Un chip de humă fără viață,
O stâncă-nvăluită-n ceață,
Și-o noapte fără dimineață.”*

Cineva spunea că o asemenea exprimare este aplicabilă nu numai pentru făpturile umane, ci pentru orice viețuitoare de pe pământ:

pentru alge, pentru firicelele de iarbă, pentru plantele uriașe și pentru flori, ca și pentru varietatea de viețuitoare din regnului animal. Toate există și sunt păstrate în existență prin Domnul Isus Cristos.

Biochimistul german Willstätter, care a trăit în secolul al 19-lea, spunea că substanța numită clorofilă este „cel mai minunat produs al naturii“. De ce? Folosind energia luminoasă, apa și bioxidul de carbon, prin procesul de „asimilație clorofiliană“ sunt sintetizate în chip miraculos o multitudine de substanțe organice naturale, specifice regnului vegetal. Știința a adăugat la această observație a savantului un fapt semnificativ. Această substanță are formula structurală care desemnează o cruce, formată din patru substructuri ciclopentanice, așezate la un unghi de 90 grade și unite între ele printr-un „nucleu“ metalic. Dumnezeu a pus semnul crucii (simbol al Persoanei și lucrării lui Cristos) ca să desemneze cel mai minunat produs existent în lumea vegetală. Fără Cristosul Creator, fără lucrarea Lui veșnică nu este viață: despre asta spune minunata „coincidență“ științifică descrisă aici.

Dar lucrurile nu se opresc aici. În regnul animal, „substanța cea mai minunată“ este hemoglobina, care are un rol esențial în procesele de respirație celulară, mediate de sânge. Dar hemoglobina are formula

„Ce-ar fi
făptura-mi
fără
Tine?“

structurală similară clorofilei (tot patru formații ciclopentanice dispuse în cruce, legate de un nucleu de fier). Din nou Crucea, adică Persoana și lucrarea lui Cristos sunt înscrise în mod esențial în structura „celeii mai minunate substanțe din regnul animal“. Desigur, cele două exemplificări au caracter adiacent. Esențială este mărturia Bibliei, a Sfintei Scripturi. „El ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui“, se spune la Evrei 1:3. Este deosebit de însemnat să-L știm pe Domnul Isus Cristos drept Creator al vieții, căci în felul acesta înțelegem că tot ce avem și tot ce suntem îi datorăm Lui. Și, totodată, suntem răspunzători de felul cum folosim ce avem și ceea ce suntem: cum folosim gândirea, mintea, mădularele trupului, talentele și abilitățile noastre: vom da socoteală cu privire la felul cum le-am folosit.

În concluzia acestei prime părți, Domnul Isus este Originatorul vieții: El a creat viața, El menține în existență viața, de aceea suntem răspunzători înaintea Lui, înaintea lui Dumnezeu.

Ce este viața?

Într-o dimineață, când păsările cântaseră până au tăcut de oboseală, liniștea a fost întreruptă de un pițigoi, care a întrebat: Ce e viața?

Păsările s-au speriat întâi dar mai târziu, o ciocârlie a răspuns: „Viața este o cântare“.

„Nu, ea este o luptă în întuneric“ a spus o cârțiță, care tocmai scosese un mușuroi de pământ deasupra poienii.

„Eu cred că viața este o dezvoltare“ a zis un boboc de trandafir, deschizându-și petalele spre marea desfătare a unui fluture care a sărutat bobocul de trandafir și a strigat: „Viața este numai bucurie.“

„Numește-o, mai de grabă, o vară scurtă“ a fost răspunsul unei muște, care tocmai bâzâia pe acolo.

„Eu găsesc că viața nu este altceva decât muncă și osteneală“ a zis o furnică, ce se trudea să târască un pai de câteva ori mai mare ca ea.

În clipa aceea au căzut câteva picături de ploaie și au șoptit deslușit: „Viața este un întreg șir de lacrimi“.

„Vă înșelați“ a replicat vulturul, care zbura maiestos prin văzduh: „Viața este libertate și tărie.“

Se înserase și o vrabie le-a propus tuturor să meargă la culcare, pentru o bine meritată odihnă.

Atunci a început să adie vântul de seară, care șoptea printre vârfurile pomilor: „Viața este numai un vis.“

Peste tot se coborâse liniștea, mijeau zorii, când într-o odăiță de studiu, un savant stingea veioza. Făcând asta, a scos din pieptul lui un suspin: „Viața este o școală continuă. Învățăm, învățăm mereu!“

Afară se auzeau vorbind câțiva tineri. Se întorceau după o noapte de petrecere și unul dintre ei a scos un geamăt tare: „Viața este o dorință neîmplinită!“

Apoi, vântul de dimineață șopti și el: „Viața este un veșnic mister“.

Cunosc însă un om mai mare decât mulți din cei ale căror nume luminează în paginile Scripturilor Sfinte.

În luptele acestei vieți, în activitate fără răgaz, călătorind din loc în loc și în final aruncat în temniță și matirizat pentru credința lui, el a afirmat în Epistola către Filipeni 1:21: „Pentru mine a trăi este Cristos!“ Sau, alfel spus: Viața este Cristos!

Dintr-un mesaj al lui Teodor Popescu (1950)

Preluare de Șerban Constantinescu

Trebuie să mă botez a doua oară?

- continuare din numărul precedent -

Vă mai pot spune însă încă ceva cu privire la acea listă despre care am vorbit. Un mare număr din cei ce s-au botezat a doua oară au ajuns după aceea să se încredințeze că al doilea botez a fost o greșală din partea lor.

- Ce spuneți? E adevărat?
- Vă rog să mă credeți. Lucrul acesta îl știu chiar din gura lor. Ei n-au vorbit despre aceasta în fața lumii și de aceea nu socot că e treaba mea să dau în vileag numele lor. Mie personal mi-au spus însă de mai

multe ori: „De ar fi să-l mai fac odată, nu l-aș mai face.“

- Așa ceva nici nu mi-a trecut prin minte.

- Și totuși este adevărat, vă mărturisesc. Și vă voi mai spune încă ceva, lucru care iarăși vă va mira: unii din ei, adică din cei înșirați ca botezați a doua oară, și-au botezat după aceea copiii.

- Asta nu se poate!

- Așa au făcut. Atât de mult și-au schimbat după aceea părerea ! Acest lucru îl știu foarte bine. Într-un caz, chiar un cunoscut al meu a făcut acest lucru, în alt caz, mie însumi mi-a cerut să-i botez copilul și l-am botezat.

- Ei bine, lucrul acesta mă miră nespun de mult.

- Iată, acum poți să vezi ce e cu această faptă de supunere. Se vorbește atât de mult de al doilea botez și în felul acesta oamenii cad într-o înțelegere strâmtă și greșită a Scripturii, încât nu mai văd altceva, decât al doilea botez. Când stau însă să judece în tihnă, atunci văd că a fost o greșeală. Și apoi, vă rog să țineți seama și de acest lucru: dacă ar fi adevărat că botezându-te a doua oară faci o faptă de supunere, urmarea firească ar fi ca Dumnezeu să-i binecuvânteze în chip deosebit pe cei ce au făcut această faptă. Acesta e un lucru la mintea oricui. Doar ascultarea e totdeauna un lucru plăcut lui Dumnezeu. Când s-a botezat Isus și cu aceasta s-a declarat gata să meargă pe calea de Mântuitor ca Miel al lui Dumnezeu, atunci s-a deschis cerul și s-a auzit de acolo un glas: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Mi-am pus toată dragostea Mea“. Atunci ar fi să ne așteptăm ca cei botezați a doua oară să fie mai binecuvântați decât cei „nebotezați“, cum ne zic aceia nouă. Acest lucru nu se vede însă. N-o să spun eu că frații care s-au botezat a doua oară n-ar fi binecuvântați, aceasta e departe de mine. Însă binecuvân-

tarea vine nu atunci când s-au botezat a doua oară, ci dacă în purtarea lor de fiecare zi sunt credincioși în urmarea Domnului, atunci îi binecuvântează. Binecuvântarea Domnului nu atârână de aceea ca cineva să se boteze a doua oară sau nu. Deci botezul al doilea nu e în adevăr o faptă de deosebită ascultare și acest lucru se vede lămurit din lucrul de răspândire a Împărăției lui

*Binecuvântarea
Domnului nu
atârână de aceea ca
cineva să se boteze a
doua oară sau nu.*

Dumnezeu. Da, i-am auzit pe predicatorii bapțiști plângându-se că în comunitățile lor este atâta moarte, pentru că atâția se culcă pe urchea aceea că sunt botezați și nu mai înaintează în viața lăuntrică. De aici se arată că botezându-se cineva a doua oară, n-a făcut o faptă de deosebită supunere peste care să vină binecuvântarea lui Dumnezeu.

- E adevărat, și lucrul acesta dă de gândit. Nu se poate zice că între credincioșii care nu s-au botezat a doua oară e mai puțină viață duhovnicească decât între aceia care s-au botezat a doua oară.

- Așa este. Acest lucru nu s-ar vedea însă dacă al doilea botez ar fi de trebuință ca o faptă de supunere. Dumnezeu nu i-ar lăsa pe copiii Lui în necunoștință asupra unui lucru așa de însemnat, dacă al doilea botez ar fi un semn de deosebită supunere! Noi dorim să fim ascultători de Domnul ca și ceilalți. Asta o știe Dumnezeu, care

cunoaște inimile. Nu, nu. Nu se poate susține că noi trebuie să împlinim tot ce trebuie împlinit și că al doilea botez ar fi o faptă de ascultare. Acest lucru nu se potrivește nici cu Scriptura, nici cu viața.

- Bine, dar botezul copiilor n-are și el atâtă lipsuri?

- Da, are. De aceea eu socot botezul copiilor ca fiind după Biblie numai atunci când e urmat de o creștere creștină. Altfel, botezul e necinstit și ajunge o simplă formă. Dar acesta, care este un abuz, nu înlătură uzul. Cu aceasta ne depărtăm însă de subiect.

Chestiunea a fost aceasta: Trebuie să mă botez a doua oară? Cu această întrebare n-are însă nimic de a face abuzul cu botezul copiilor. Aș putea să spun că și cu botezul celor mari se poate face un abuz. Mă gândesc la aceea că Filip a botezat pe Simon Magul, care a crezut. Curând după aceea, Petru îl osândeste ca pe un fiu al iadului plin de fiere amară. Să luăm seama și la cele ce citim în 1 Ioan 2.19: „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi“. Câte istorisiri triste s-ar putea aduce despre aceia care au fost socotiți credincioși și au fost botezați, iar după aceea s-au arătat ca niște fățarnici!

Eu am ținut odată un șir de predici într-o sală de adunare a unor bapțiști. La sfârșit, am cerut ca cei ce se hotărâsc să urmeze Domnului, să rămână în sală, ca să se întoarcă la Dumnezeu; și au rămas și din cei ce se botezaseră a doua oară! Vedeți deci cum se amăgesc oamenii și în privința botezului celor mari?

- Nu socotiți că a te boteza a doua oară

însemnează a mărturisi pe Domnul?

- Nicidecum. A te boteza a doua oară nu însemnează a mărturisi pe Domnul, ci însemnează a mărturisi doar altă părere cu privire la botez, sau însemnează a te alipi de o comunitate (adunare) care are al doilea botez. Dacă al doilea botez ar fi o mărturisire a Domnului în fața lumii, ar trebui să se facă în fața lumii, ori el se face în casă, în tăcere și pe ascuns, în fața unora și altora. Iată că nu e o mărturisire.

- Aveți dreptate. Un botez făcut în fața numai a unor oameni nu e o mărturisire. Așadar părerea dv. este să nu mă botez a doua oară?

- Dacă ați fost botezat ca copil, iar mai târziu ați venit la credință, încredințarea mea este că nu e nevoie să vă mai botezați a doua oară. Lucrul de căpetenie este să fim botezați cu Duhul Sfânt, precum a spus Ioan Botezătorul: „Acela vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc“. Dacă avem acest botez cu Duh Sfânt, nu mai avem nevoie de altă formă repetată. Să fii botezat cu Duhul Sfânt, iată totul. „Cine n-are Duhul lui Hristos, nu este al Lui“.

- Aș fi dorit să vă pot încredința că vă găsiți pe o cale greșită, dacă v-ați boteza a doua oară. Această cale este calea Legii (nu a harului) și a îngustimii de inimă, cale în care din nefericire cad atâtă. Căci ce dureros lucru este când copiii ai lui

Dumnezeu nu sunt primiți la Cina Domnului, pentru că după părerea altor copii ai lui Dumnezeu, n-ar fi botezați! Știu de un vestitor al Evangheliei, care a lucrat un timp între bapțiști. Duminica de la sfârșitul săptămânii lui de lucru a avut loc Cina Domnului; dar vestitorul Evangheliei n-a

*Dacă avem acest
botez cu Duh Sfânt,
nu mai avem nevoie
de altă formă
repetată.*

fost primit la ea din pricină că nu era botezat a doua oară! Li s-a părut însă prea de tot acelora, ca să nu-l primească la Cină, de aceea au amânat Cîna cu opt zile mai târziu, când vestitorul Evangheliei n-avea să mai fie între ei. Ca să dea altora pâinea vieții, ca să arunce mreaja Evangheliei, pentru aceasta era bun vestitorul Evangheliei; dar la masa Domnului nu era loc și pentru el! Nu e așa că e trist? De aceea, la întrebarea dacă trebuie să vă botezați a doua oară, aș vrea să răspundeți cu nu. Altfel, tare mă tem că ați putea ajunge ca acei creștini dintre iudei despre care Faptele Apostolilor spun că ziceau: „Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți“ (15.1). Împotriva acestui duh de îngustime de inimă au luptat apostolii la sinodul din Ierusalim. Mai târziu, acest duh s-a arătat în Corint (1 Corinteni 1.12-17). De aceea apostolul Pavel a mulțumit lui Dumnezeu că n-a botezat pe nimeni altul afară de Crisp și Gaiu. Acest duh de a judeca pe altul l-am văzut în multe broșuri și în multe scrisori pe care le-am primit. Mereu același duh. Este el însă Duhul lui Hristos?

- Poate că e bine să sfârșim vorba. Mă voi gândi în liniște la cele ce mi-ați spus.

- Foarte bine! Un lucru ați văzut bine: că nu suntem fără niciun temei dacă socotim și botezul copiilor ca fiind după Biblie. Și dacă este așa, atunci nu văd nicio pricină pentru care ne-am boteza a doua oară. M-am ocupat mult cu această chestiune – doar cu ea te lovesc atâția! - și am ajuns la deplina încredințare că dacă m-aș boteza a doua oară, n-aș face decât o formă. Cel ce este botezat o dată are datoria să trăiască botezul lui, fie că s-a botezat când era copil mic, fie că s-a botezat ca om mare, când a ajuns la credință. Aceasta este datoria noastră a tuturor, să dovedim că am murit și am fost înmormântați împreună cu Hristos și că trăim acum cu El și pentru

El o viață nouă. Cu cât mai mult vom trăi această viață, cu atât mai mult ne vom respecta și ne vom iubi unii pe alții și se va arăta cu adevărat cuvântul apostolului: „Un trup și un Duh, după cum și voi ați fost chemați la o nădejde a chemării voastre“ (Efeseni 4.4).

Nevoia de
spintenie

„...oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu I se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumina, pentru ca să I se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu“ (Ioan 3:20,21)

Pentru inima în care locuiește dorința după sfințenie, gândurile care urmează vor fi, cred, relevante. Pornesc, deci de la premiza că Dumnezeu lucrează deja în inima cititorului acestor rânduri. Și nu este nici un dubiu în privința implicării lui Dumnezeu, atâta vreme cât există dorința, iar dorința este după sfințenie.

Există însă și o tendință firească, dar anormală din perspectiva cerului, ca omul să-și așeze singur un standard pe care să-l numească „sfințenie“. Sigur, el ar putea tinde spre un anumit grad de curăție, dar spre curăția vieții măsurată după standarde divine nu tinde. Totuși, când Dumnezeu lucrează, omul dorește desăvârșirea așa cum o cere El. Și atunci „desăvârșirea cerută de cugetul lui“ este lucrarea de atragere spre Sine a Dumnezeului Celui desăvârșit, așa că în inima lui își găsec ecou cuvintele Domnului Hristos: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.“

Aceasta dorință însă nu se concretizează fără piedici. Piedicile se numesc păcate, iar sfinții trebuie să le înfrunte. De aceea au nevoie de Dumnezeu, de adevăr, după cum ne arată și versetele citate la început. Parafrazarea acestora va fi utilă, nu înainte însă de a încerca să descoperim înțelesul cuvântului „lumină“. Contextul ne ajută prin contrastele „face răul“-„lucrează după adevăr“ și „face răul“ -

„faptele...făcute în Dumnezeu“. Întinericul săvârșirii păcatului se opune așadar luminii adevărului practicat și faptelor lucrate în Dumnezeu. Viețuirea în lumină deci este trăirea conformă adevărului revelat - Cuvântul scris al lui Dumnezeu - în contextul partasiei cu Dumnezeu.

Putem afirma acum, parafrazând, că orice om biruit de păcat nu-L iubește pe Dumnezeu și nici Cuvântul Său. El nu citește Biblia și refuză comuniunea cu Dumnezeu pentru că nu vrea să fie condamnat pentru comportamentul lui. În schimb, cel care trăiește adevărul Scripturii se expune în continuare Cuvântului în contextul părtășiei

cu Dumnezeu, fiindu-i plăcută încuviințarea pentru faptele sale rezultate din colaborarea cu Dumnezeu.

La finalul acestei scurte meditații, pentru toți cei care, în drumul spre desăvârșire, conștientizăm nevoia de sfințenie, permiteți-mi să subliniez aceste două accente:

- Avem o nevoie permanentă de a ne expune la Cuvântul lui Dumnezeu, într-o atitudine de cercetare de sine. Adevărul va încuviința faptele noastre sau le va condamna, iar noi ne vom bucura sau ne vom pocăi.

- Trebuie să păstrăm întotdeauna o relație funcțională cu Dumnezeu Tatăl, prin Domnul nostru Isus Hristos și sub călăuzirea permanentă a Duhului Sfânt.

Fie ca Domnul să ne dea vieți stabilizate în zona sfințeniei, printr-o relație constantă cu El mijlocită de Cuvântul Său, în pocăință, credință și închinare.

*Voi fiți dar
desăvârșiți, după
cum Tatăl vostru
cel ceresc este
desăvârșit.*

De ce să plângem?

Noi, oamenii, suntem ființe cărora le place să se victimizeze. Ne simțim bine, chiar împăcați cu noi înșine, atunci când reușim să pasăm responsabilitatea, să dăm vina pe împrejurări, pe neșansă, pe partenerul de viață. Pentru toate neplăcerile identificăm prompt câte un vinovat – întotdeauna altul decât noi înșine. Asta înseamnă a te plânge! Ne plângem de guvernanți, de copii, de predicatori, de tineri, de bătrâni etc. etc. Ne plângem că nu suntem recunoscuți, înțeleși, iubiți – de ceilalți.

Tonul acestui articol nu este unul ironic. Nu e un pamflet. Ca atare, recunoaștem că există și situații – mai puține, ce-i drept – în care plânsul nu este autocompătimitare. Dacă dai de un necaz, plângi – de durere, de neputință, chiar de disperare. Ti-a murit cineva drag, te-a părăsit soțul, te-a lovit

o boala incurabilă, ai probleme cu un copil cu care nu mai știi ca să faci, iată tot atâtea motive de plâns autentic, amar. Și Domnul nostru a luat parte, plângând, la astfel de drame.

Si totuși, există un plâns mai bun.

Există un plâns care nu hrănește orgoliul nostru autoadulator și nici tendința de a ne da singuri dreptate în compensație pentru nereușitele noastre sau pentru vitregia împrejurărilor. Este un plâns special pentru că e împotriva noastră. Profetul Ieremia a fost un profesionist al lamentației. Și avea și motive. Cu tinerețea sacrificată pentru Domnul, propovăduind în

vânt, neascultat decât de câțiva, neînțeles de aproape nimeni, predicând înfrângerea într-o epocă de retorică triumfalistă, avea toate motivele din lume să se prezinte ca victimă,

*Să plângem
pentru compro-
misul moral și
curăția în Biserică*

victima perfectă: inocentă, neînțeleasă, nedreptățită. Dar ia fiți atenți ce spune el: „De ce să se plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui!” (Plângerile lui Ieremia 3.39).

Draga mea soră lovită de suferință, dragul meu prieten trădat, ca Iosif, de frați, plângi, ai dreptul acesta, dar nu plângi cel mai bine. Când ai plâns ultima oară pentru păcatele tale? Sau măcar le-ai mărturisit? Pentru că cel mai important lucru pe care trebuie să-l plângem este păcatul nostru.

De un timp încoace pronunțăm cuvântul „păcat” numai în legătură cu cei „din lume”. Avem, duminica, trei predici de evanghelizare și auzim vorbindu-se despre curvie, răutate, furt, certuri, mânie, dar muștrările nu ni se adresează nouă – și nici noi nu ne simțim, măcar întâmplător, vizați de ele. De curvia, de răutatea, de certurile, de mânia dintre noi, pocăiții, cine să ne spună? Fratele meu, dacă Cuvântul, fie el și de evanghelizare, nu ne vorbește nouă, nu vorbește nimănui. Nu-i atinge cu nici o silabă pe cei din lume.

Așadar, de ce să plângem?

- Să plângem pentru compromisul moral prin care noi, tinerii, suntem pe cale să dăm o nouă definiție a curăției în Biserica Domnului Cristos.

- Să plângem pentru relațiile rupte dintre frați, pentru dorința de înțâietate, impulsivitatea, resentimentele pe care știm să le camuflăm în spatele vorbăriei despre „con-

flictul între generații”, „dorința de deschidere” și ceea ce „am pomenit de la înaintașii noștri”.

- Să plângem pentru familiile noastre falimentare la foc mic, în care tonul răstit,

replica usturătoare, plânsul plin de ciudă al soției și trântitul ușii (da, da, atunci când a căzut tencuiala, frate!) se succedă la fel de firesc ca într-o telenovelă.

Și peste toate acestea, și peste viața noastră cu Domnul se așază, ca o surdină, ceața acea ireală, roș-albăstruie a televizorului (calcula-

torului) nostru cel de toate serile...

Dacă îmi dai dreptate, te rog, fratele meu drag, nu plânge pentru aceste lucruri în general, nu plânge pentru fenomenul păcatului – plângi pentru păcatul tău!

*Plângi
pentru
păcatul tău!*

Atins...

Împărat... S-a întrupat Nemurirea în țărână ca să poată fi atins de îmbrățișarea unei fecioare... atins de paie aspre și de respirația greoaie a vitelor, privit cu mirare de câțiva păstori neciopliți și legănat în cântec de îngeri... Înțelepciunea însăși, vizitată de cercetătorii Universului, S-a lăsat atinsă de ofrandele pământești ale acestora... a crescut în atelierul unui tâmplar pentru a putea simți cu alții durerea atingerii unui ciocan scăpat peste degete... a fost atins de sfâșietoarea realitate a păcatului... atins de limitata viziune a celor care pretindeau că-L cunosc pe Tatăl Său și îndurerat de lipsa de credință a celor din jur... atins de lupta grea a ispitelor și de ura exercitată direct de către Vrăjmas... atins de instabilitatea spirituală a unor ucenici din cele mai de jos clase sociale și de respingerea propriului cămin și patrii... sfâșiat de disprețul unora și de suferințele altora... atins de lacrimile unei păcătoase și străpunș de insensibilitatea celor cu renume... atins de leproși și totuși curat, fericit la orice sclipire de credință... atins de propriile-I lacrimi, când a văzut împiedicarea înfăptuirii visului divin în viața poporului Său... în cele din urmă, S-a lăsat atins de niște brațe brutale care L-au legat, de niște palme noduroase care L-au schimonisit, de scuipatele celor ce Îl priveau ca pe un nebun... de ocările mulțimii, care I-au rupt inima... de bucățile de plumb ale bicelor romane, de spinii coroanei de batjocură... a îmbrățișat lemnul crucii și S-a lăsat zdrobit de atingerea piroanelor reci... atins de îngrozitoarea vinovăție a unei lumi blestemată, Regelui de pe Golgota i s-a interzis singura „atingere“ de care ar fi avut nevoie: susținerea Cerului..... ÎL priveam și mi se părea o imagine banală... în orbirea mea, m-am îndreptat spre EL ca să-L lovesc, însă când L-am atins ca un nebun, mi-am dat seama că și El m-a atins în acel moment..... cu o conștiință cutremurată, mi-am ridicat ochii încremeniți spre fața Lui..... pierdut între miliardele de oameni, L-am observat cum mi-a căutat privirea, iar de pe buzele însângerate s-a auzit un șoptit în agonie: „TE IUBESC!“ zguduind de acest răsunet de peste veacuri, am înțeles că iraționala iubire divină a fost cea care a acceptat atingerea mizeriei de țărână, pentru a ne „infecța“ de Cer...